

DE 113^E ASSISTENT-BIBLIOTHECARIS

*Voor Marlow. Ik hoop echt dat je nog van lezen
houdt tegen de tijd dat dit boek uitkomt.
Anders zou het zonde zijn van al
mijn energie en toewijding.*

Inhoud

Hoofdstuk 1 – De Roeping	9
Hoofdstuk 2 – De eerste en laatste dag op het werk	27
Hoofdstuk 3 – Het lijk in de bibliotheek	39
Hoofdstuk 4 – Beroepsrisico's	48
Hoofdstuk 5 – Een schouderriem vol gereedschap	63
Hoofdstuk 6 – Na sluitingstijd	76
Hoofdstuk 7 – Een geval van chapodifobie	85
Hoofdstuk 8 – Appels, bloed en honing	97
Hoofdstuk 9 – Doe het goede, maar blijf op je hoede	114
Hoofdstuk 10 – Een eng groen licht	127
Hoofdstuk 11 – Hoog bezoek	138
Hoofdstuk 12 – Dood met een kleine letter d	146
Hoofdstuk 13 – Rumoer in het steegje	159
Hoofdstuk 14 – Leermeesters en leerlingen	172
Hoofdstuk 15 – De kracht van woorden	183
Hoofdstuk 16 – Verborgten verleden	192
Hoofdstuk 17 – Te vuur en te zwaard	205
Hoofdstuk 18 – De theorietoets	214
Hoofdstuk 19 – Scherven brengen geluk	226
Hoofdstuk 20 – Negen kattenlevens	235
Dankwoord	251
Over de schrijver	253

Hoofdstuk 1

De Roeping

Op de eerste dag van de rest van zijn leven was Olivier Berberis al op, aangekleed en het huis uit voordat het licht in de vuurbakens op de Witte Wievenweg gedoofd was. Rennend over de straatkeien struikelde hij niet één maar wel drie keer, terwijl hij de paard-en-wagens ontweek die onderweg waren om hun verse producten af te leveren bij de winkels. Bij de Spreukenfontein hield hij even stil om de modder van zijn hemd af te spoelen, maar hij had het nog niet gedaan of zijn broek stond al in lichterlaaie omdat hij verstrikt raakte in de riem van een overenthousiast vuurdraakje. Olivier klopte de vlammen snel uit en mompelde wat excuses in de richting van het mopperende baasje van het beest. Eigenlijk was hij best tevreden met zichzelf, toen hij – net voordat de stadhuisklok het hele uur aankondigde – aankwam op het grote plein. Hij had het gered.

‘Niet slecht, Ollie.’

Olivier sprong bijna uit zijn vel van schrik. Naast hem stond een gestalte, gekleed in zwart met grijs.

‘Linde!’ riep hij uit. Zijn stem sloeg halverwege haar naam over. ‘Wanneer ben jij van huis gegaan?’

Zijn zus deed de kap van haar sluipersmantel af en maakte haar haar los, waardoor haar lange bruine lokken tevoorschijn

kwamen. ‘Een paar minuten na jou zo ongeveer.’

‘Een paar...’ Olivier schudde zijn hoofd. Hij had er minder dan vijf minuten over gedaan om het grote plein te bereiken.

Hij hoefde Linde niet te vragen hoe zij hem had ingehaald. Ze moest geruisloos over de daken van schaduw naar schaduw zijn geslopen. Met wat achterwaartse salto’s voor de show.

Linde woude door zijn haar. Ze wist maar al te goed dat hij daar een hekel aan had. ‘Trek niet zo’n gezicht. Je bent mooi op tijd, bedoel ik alleen maar. Terwijl je onderweg én doorweekt én verbrand bent geraakt!’

Olivier probeerde zijn verschroeide broekspijp in zijn laars te stoppen. Maar de gerafelde zoom was te kort geworden en kwam er gelijk weer uit toen hij opstond.

Hij slaakte een diepe zucht. ‘Ik had er nog zo voor gezorgd dat mijn kleren gewassen waren en er geen kreuken in zaten.’

‘Op een dag als vandaag zijn kleren niet belangrijk, Ollie. Maak je geen zorgen.’

Een dag als vandaag. De Roeping – de dag dat Olivier bij een van de Ambten in de leer zou gaan. De dag waar elke dertienjarige naar uitkeek. De dag waarop alle ogen op hem gericht zouden zijn. Vooral die van zijn vader.

Linde, opmerkzaam als altijd, sprak zachtjes: ‘Je hoopte te kunnen beginnen voordat vader hier zou zijn, hè?’

Oliviers schouders zakten omlaag. ‘Misschien wel.’

‘Nou, schiet op dan. Wat staat er bovenaan je wensenlijst?’

Olivier had eigenlijk helemaal geen wensen. Omdat hij voor niets speciaals een passie had ontwikkeld, had hij bedacht dat hij zich voor zo veel mogelijk Ambten zou opgeven om zijn kansen om iets leuks te vinden te vergroten. ‘Er staat niets bovenaan eigenlijk,’ moest hij bekennen.

Het grote plein was in de loop van de week omgebouwd:

de marktstalletjes hadden plaatsgemaakt voor de tenten van de Ambten. Er bevond zich al een grote groep dertienjarigen, die vol verwachting zenuwachtig heen en weer schuifelden.

Als zesde kind wist Olivier dat er van hem verwacht werd dat hij voor een van de heldhaftige Ambten zou gaan, een waarbij je vlug van begrip moest zijn én besluitvaardig. Zijn vader, die vroeger wachter was geweest, had het niet met zoveel woorden gezegd, maar hij haalde voortdurend anekdotes uit zijn glorietijd op. Zoals die keer dat hij er in zijn eentje voor had gezorgd dat de dokwerkersopstand werd neergeslagen, of die keer dat hij de Gemaskerde Moordvrouw te pakken kreeg toen ze op het punt stond gravin Von Schnitzler te vergiftigen. En of hij het Olivier zo niet al duidelijk genoeg had gemaakt, daagde hij zijn zoon, als hij ook maar even de kans kreeg, uit voor een partijtje armpjedrukken of hardlopen. Of hij dwong hem tot duelleren, in de hoop de messentechniek van zijn zoon aan te scherpen.

Olivier deed altijd zijn uiterste best om deze uitdagingen aan te gaan. Oliviers uiterste best was alleen niet heel goed. Maar zijn vaders voorliefde voor een van de meer uitdagende Ambten betekende dat er geen sprake van kon zijn dat hij bakker, kleermaker of kruidenier zou worden. En ook geen geleerde, klerk of boomchirurg.

Oliviers vijf oudere zussen bekleedden al de Ambten die zijn vader het meest bewonderde. Dus als Olivier indruk op hem wilde maken, moest hij ook het Ambt van een van zijn zussen kiezen. Wat als eerste te proberen? Zijn aandacht werd getrokken door de boogschietbaan die tijdelijk was aangelegd aan de rand van het plein.

‘Heb je je oog laten vallen op mijn sluipersmantel?’ vroeg Linde, die zijn blik volgde.

Hij zuchtte diep. ‘Als jij het doet, lijkt het zo makkelijk,’ gaf hij toe.

Linde deed of ze een vuiltje van haar schouder plukte. ‘Klopt. Maar kom op, doe je best.’

Olivier was de derde in de rij bij de schietbaan. Het steegje met de straatkeien dat vanaf het plein liep, was nu afgezet en aan het einde ervan waren schietschijven geplaatst. De kinderen voor hem trokken de boogpees langs hun wang, waarna de ene na de andere pijl met een heerlijk geluid doel trof: *plok!*

Olivier had aardig wat boeken over boogschieten verslonden. Hoewel kracht belangrijk was, had hij gelezen dat een goed evenwicht bepalend was. Dat had C.L. Lonqvists *De struikrover van het Schaduwwoud* hem geleerd. Aangezien Olivier die dag al drie keer was gestruikeld, wenste hij dat hij Linde had gevraagd om praktische raad, hoewel hij wist dat ze gebonden was aan haar eed van geheimhouding. Ze zou nooit iets zou prijsgeven wat ze niet mocht vertellen, maar hij wist dat sluipers regelmatig op geheime missies werden gestuurd om taken uit te voeren die geen brute kracht of indrukwekkend lichaam vereisten. Wat goed was, omdat Olivier helemaal niet sterk was en ook geen imposant gestel had. Hij was er zelfs niet zeker van dat hij een gestel had.

De sluiper, lang en mager met grijzend, kortgeknipt haar, had niet lang nodig toen hij Oliviers gebrek aan lengte zag en gaf hem de kleinste boog die hij had.

‘Oké, jongen, doe je best!’ zei hij.

Olivier zag dat Linde flink wat stappen achteruit had gedaan om het selectieproces niet te beïnvloeden. Hij koos een pijl, plaatste hem in de boogpees en trok die langs zijn wang. Terwijl hij zich concentreerde op zijn ademhaling, probeerde hij zijn hartslag te laten dalen en mikte op de roos. Toen liet hij de pijl los.

Met een zoemend geluid koos de pijl echter zijn eigen weg: omhoog en naar opzij, om vervolgens te landen in de goot van een huis een eindje verderop. De moed zonk Olivier in de schoenen.

De sluiper slaakte een diepe zucht door zijn neus. ‘Weet je, je bent gewoon een beetje zenuwachtig. Probeer het nog maar een keer.’

Olivier wilde eigenlijk eerst controleren of iemand zijn mislukte poging had gezien, maar hij pakte een volgende pijl en keek door zijn wimpers in de richting van de schijf.

‘Draag je misschien een bril?’ vroeg de man beleefd.

‘Nee,’ loog Olivier, terwijl hij het gewicht van zijn bril in de binnenzak van zijn jas kon voelen. Hij concentreerde zich zo goed als hij kon.

Twannnnng.

Iemand achter hem gilte en maakte zich vliegensvlug uit de voeten om niet geraakt te worden door de pijl.

De sluiper pakte de boog snel uit Oliviers handen. ‘Het lijkt erop dat dit niet het juiste Ambt voor je is, jongen.’

‘Niet getreurd,’ zei Linde, terwijl ze Olivier een schouderklopje gaf. ‘Er zijn nog veel meer Roepingen om voor te gaan.’

Even later bevond Olivier zich in de tent van de smeden. Rond een vuurkorf was een heuse smederij gebouwd, compleet met werkbank, aambeeld en allerlei soorten gereedschap. De smid, een stevige vrouw die even breed was als lang, knikte in zijn richting.

‘Daar hebben we meneertje Berberis,’ zei ze toen ze hem herkende. Oliviers zus Cecilia was namelijk ook smid. ‘Til die grote hamer bij je voeten maar eens op om mee te beginnen.’

‘Ja, mevrouw.’ Olivier boog zich voorover en pakte de steel van de grote hamer met beide handen beet.

Maar hoe hij ook steunde en kreunde, hij kreeg de hamer met geen mogelijkheid van de grond. Het was alsof de hamer aan de keien vastgenageld zat.

‘Stop maar, Olivier,’ zei de smid na een tijdje. Ze legde haar hand op zijn schouder. ‘Misschien is kracht niet jouw... eh... sterkste troef.’

Olivier knikte, veegde het zweet van zijn gezicht en struikelde de tent uit. De spieren in zijn armen trilden nog na. Hij had weer gefaald. En om alles nog erger te maken: zijn vader en moeder stonden buiten te wachten. Linde stond met een verontschuldigende blik op haar gezicht naast hen. Olivier senior had niet de tijd genomen om zijn grijzende haar te kammen en zijn vest zat verkeerd geknoopt. Hij moest halsoverkop naar het plein zijn gerend toen hij besepte dat Olivier het huis uit was geslopen.

‘Niet gelukt, knul?’ vroeg zijn vader.

Olivier schudde zijn hoofd. Hij had geen zin om het verder uit te leggen.

‘Geeft niks, schat,’ zei zijn moeder, Maud. Zoals meestal droeg ze haar grijze haar naar achteren gekamd onder een zilverkleurige baret en ze had een kort jasje met daaronder een donkere broekrok aan. ‘We hebben nu eenmaal niet allemaal zulke sterke armen als Cecilia.’

Zoals te verwachten viel, stond er een enorm lange rij bij de magiërs. In vroeger tijden hadden bosheksen zichzelf opgeleid en geknoeid met magie vanuit hun hutten diep in het woud. Of ze waren van stad tot stad gereisd om hun diensten aan te bieden aan mensen in nood. Tegenwoordig was het doen van spreuken officieel verboden, of in ieder geval aan strenge regels gebonden. Alle gebruikers van magie in het Koninkrijk Holtermarken werden tijdens hun Roeping ingewijd en vervolgens officieel opgeleid. De magiërs van Burgh-bij-den-Beek, of ze nu Verbinders

of Verbrekers waren, waren in staat hele legers de stuipen op het lijf te jagen. Zijn op een na oudste zus, Eliza, liep er niet mee te koop, maar hij had haar al ongelofelijke dingen zien doen. Zo kon ze boomtakken buigen zonder ze aan te raken, of een vuur laten ontbranden met een simpele polsbeweging.

Olivier zag dat de andere kinderen in de rij net zo iel waren als hijzelf. *Kracht is niet belangrijk als je je wilt wijden aan magie!* dacht hij en hij voelde zich plotseling een stuk opgewekter.

Na wat een eeuwigheid leek te duren stond Olivier vooraan in de rij en oog in oog met een rijzige vrouw met schouderlang haar die een middernachtblauwe mantel droeg. De bronzen armbanden die door de versleten uiteinden van haar hemdsmouwen heen staken, duidden erop dat zij de krachten van een Vergevorderde Verbreker bezat – genoeg om wie dan ook te intimideren.

Het feit dat deze Vergevorderde Verbreker niemand minder dan zijn zus Eliza was, vormde de kers op de taart.

‘Eliza?’ flapte hij eruit.

Zijn zus, die normaal gesproken nogal afstandelijk was, keek hem stomverbaasd aan. ‘Olivier!’ Ze stak een vinger omhoog, deed hem weer omlaag, keek over haar schouder en weer terug. ‘Ik had niet gedacht... ik kan je niet... ik bedoel... ik zou niet degene moeten zijn die...’

Ze zweeg met een verwarde uitdrukking op haar gezicht. ‘Wacht, ik haal iemand anders om je te testen.’

Ze verdween de tent in, wat Olivier op boze blikken van de andere kinderen in de rij kwam te staan.

Na een ongemakkelijke minuut kwam Eliza terug, ditmaal met haar gebruikelijke kalmte. ‘In het belang van onpartijdigheid zal aartsmagiër Zwaanshals je testen.’

Er kwam een oude man tevoorschijn, gekleed in een lange donkerrode mantel. Hij bekeek Olivier over een kleine leesbril